

Definisjoner.

En tilnærming til å avdekke matematikkvansker er **prokura definisjon**, som innebærer at man finner vanskene gjennom elevers skåre på standardiserte matematikk-prøver. Man kan ta ut gruppen elever som for eksempel skårer 20% lavest. Matematikkvansker spenner over et spekter fra 3% til 30% laveste skårer. Hva som er avskjæringspunkt for spesifikke matematikkvansker eller dyskalkuli er det ikke enighet om.

Å definere spesifikke matematikkvansker er komplekst. Tidligere har en ofte brukt **diskrepansdefinisjon** i betydning at eleven underytter på ett område/fag, men ikke på andre områder/fag, og skårer normalt på evneprøver. Elevens ferdighetsnivå på aktuelt område (for eksempel tallforståelse) ligger minst 2 år etter forventninger til aldersgruppen. I dag opplever mange en slik definisjonen som utilstrekkelig.

Helsedirektoratet bruker definisjonen **spesifikk forstyrrelse i regneferdigheten**, som ikke bare kan forklares ved generell psykisk utviklingshemming eller utilstrekkelig undervisning. Regnevanskene omfatter manglende evne til å beherske basale regnearter som addisjon, subtraksjon, multiplikasjon og divisjon, snarere enn mer abstrakte matematiske ferdigheter som trengs i algebra, trigonometri, geometri eller komplekse beregninger.

En annen definisjon på spesifikke matematikkvansker baserer seg på **kjennetegn**, som for eksempel kan handle om at elever skårer lavt på minnefunksjon, har utviklet lite hensiktsmessig kunnsklagslagring, har stoppet opp i utvikling av verbal internalisering fra ytre til indre tale, og har liten utvikling av fleksibel strategibruk.

Den oppfatningen som synes å være mest dominerende i Norden er at matematikkvansker er et **multifaktorelt problem** som oppstår i samspillet mellom elevens læringsforutsetninger, matematikkens innhold og undervisningens form (Ostad, 2006).